



Zabavno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

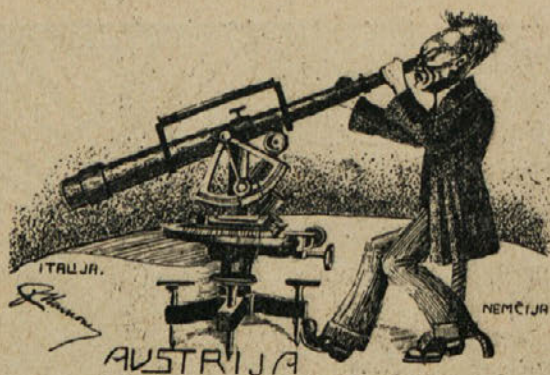
Po novem zakonu.



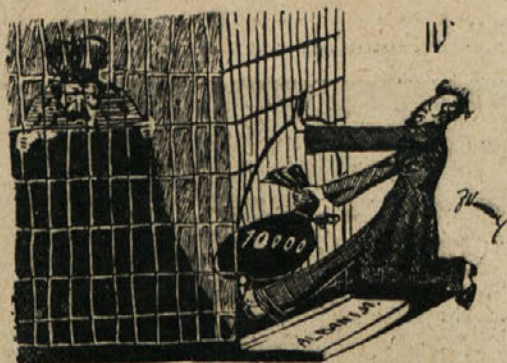
Dež. odbor učitelju: „Zapomnite si za drugič: najprej se vselej pri nas informirajte, kakšno je Vaše prepričanje“.



# Albanska komedija.



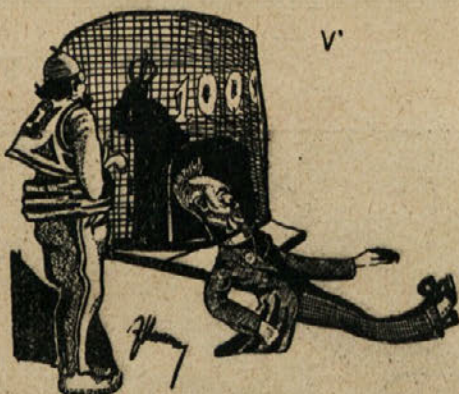
Enkrat je bil en diplomat,  
ki je rad po svetu kukal,  
ker sam ni vedel, kaj bi rad,  
je daljnogled nerodno sukal.



Tam rekl Vidu je tako:  
jaz ti bom dal dovolj denarja,  
ti sam pa poskrbiš zato,  
da bom le jaz za gospodarja.



Takrat je bil en Škipetar,  
ta mož je bil bolj brihtne glave,  
on rabil vedno je denar,  
plačale pa so ga države.



Princ Vid je rad denarce vzel  
in se zaprl v svojo kletko,  
a diplomat je obsedel —  
svet se smejal je nad to spletko.

Ljuba Neža!

Nekdo je praznoval zlato poroko že  
po 25 letih svojega zakona. Ko so ga prija-  
telji vprašali, kako je to mogoče, je odgo-  
voril: V zakonu se štejejo dvojna leta, kak-  
or v vojski.

Ljuba Neža!

Trst je mesto. To mesto je lepo ve-  
liko in vreme je skoraj podobno kakor v  
Nizzi. V tem mestu so tudi Slovenci-na-  
rodnjaki. Tu imamo svoj »Narodni dom«,  
ki je poznan širom po svetu. V njem je  
tudi slov. gledališče. Pa še en slov. dom  
je v Trstu, ne socialistični, ampak »Mari-  
jin dom«. Dočim bodo v prvem preki-  
nili s predstavami, začno v drugem s  
predstavami seveda le za ženske vloge.  
Naših Slovencev zavednost je tolika, da  
sčasoma dobimo drugo gledališče.



Ta diplomat ni bil bogat,  
(ker je ves denar zapravlil)  
vzel princa Vida je za vrat  
in ga v Albanijo je spravil.



**Državna tragikomedija.**

(Brez pravega konca.)

Pozorišče: vrh grička z levim in desnim pobočjem. Kdor leze na griček od leve strani, ne vidi tistega, ki leze na griček od desne. Narobe ravno tako!

**1. nastop.**

Stara babnica sedi na desnem pobočju, zavija v koce neko žival in poje:

»Aja — tutaja  
jaja — — — aaa  
Aja — tutaja  
jaja — — — aaa«

**2. nastop.**

Dr. Šviha leze s komisarjem po levem pobočju, maha s palico po cvetkah in poje:

»Šviha — švaha,  
čez dva praga.«

Komisar: Ah, zlata Praga! Ah, zlato, ah mineralogija! To je interesantno, koliko vrst kamnov je na gori. Haha, pravzaprav je toliko strank na svetu... Saj jih je še pri nas ogromno: Mladočehi, realisti, agrarci, demokrati, klerikalci, narodni socialisti itd., itd. Jaz sam sem bil narodni sociallec, kot vi, saj veste morebiti! Zdej, v državni službi, pa moram biti nadstrankarski.

Šviha: Vrag vzemi stranke, če pa denarja ni!

Komisar: Vrag bo vzel stranke, če denarja ne bo!

Šviha: Denar, ah, denar! Jaz sem zmeraj suh! — To je tako nerodno!

Komisar: Ker ste tako nerodni, ste vedno suhi.

(Medtem prekoračita vrh in jo brišeta navzdol proti stari babnici.)

Šviha: Oho, gospod komisar!

Komisar: Nerodni ste, gospod doktor! Zakaj? Hm, zakaj?! — Če vas zanima, povem! Seveda vam povem zaupno! Razumete?

Šviha: Zaupno, da, to je pravilno!

Komisar: Nerodni ste, ker mi ničesar ne zaupate! Če mi bi zaupali kaj pametnega, bi ne bili več suhi!

Stara babnica se ozre in pomi-gne z roko, naj utihneta: »Pst, pst!«

Šviha: Če se ne motim, gospod komisar, čepi tam stara coprnica?

Komisar stopi ležerno par korakov proti babnici, a ko jo spozna, se zelo spoštljivo odkrije: »O vraga, pardon, oprostite milostna!«

Šviha ga pocukne za rokav: »Ali jo poznate?«

Komisar zašepeče doktorju: »To je gospa država... oziroma vlada, pa ne vem, kaj pestva! Sploh ne vem, ali se reče pestva ali pestuje?«

Stara babnica: »Ne motite ga, naj spi, ubogi adjutant moj. Zbolel je revček, ah, trebušček ima trd, kot tepci čelo! Pomagati mu itak ne morete, žalibog ne morete!

Šviha: Morebiti mu bi pa lahko pomagali? Jaz sem sicer sodnik — toda sodnik je pravzaprav zdravnik, ker zdravi človeštvo s paragrafi.

Stara babnica odgrne koc.

Šviha odskoči prestrašen: »To je tele, za božjo voljo, tele. — — —

Komisar opazuje doktorja s pokroviteljskim usmevom: »Da, tele, resnično tele!«

Šviha: Oprostite, sem se tako razburil, ampak, da je tele vaš adjutant, milostna, se mi zdi, kakor neverjetna pravljica.

Stara babnica: Meni se to ne zdi neverjetno, da je zbolel ubogi adjutant moj. V pravljici bi bilo pač čudno, toda mi smo lahko ponosni, da ne živimo v pravljici.

Komisar: Mi živimo resnično in zdrav zrak nas obkroža! Ali ne čujete, kako čudovito skrivnostno šelesti vejevje hrasta?

Šviha se približa potolažen in po-tiplje tele: »Trebušček ima trd, napet in ves je rumen, tako čudno rumen, kakor bi imel zlatenico, kakor bi mu počila in se razlila pod kožo zlata žila, oh, revček moj!

Komisar: Včasih so zdravili s skrivnostnimi izreki, ali pa s tem, da so bolniku zaupali kaj tajnega! Toda jaz sem šef najtajnejšega oddelka državne policije in ravno zato ne vem nič tajnega!

Stara babnica: Oh, gospod sodnik, če bi lahko zaupali kako tajnost, oh, prosim, usmilit se revčka!

Komisar: Napišite na listek in bo-mo napravili obkladke na trebuh!

Šviha piše: »Priatelj moj Romeo, oh, pardon, ne Romeo, ampak pan Klofač, bo šel na balkon, gledat kaj delajo ljubice tri... Dr. Šviha l. r.«

Komisar: Na balkon?

Šviha: O = a!

Komisar: Oha, Balkan!

Komisar: Oha, Balkan!

Stara babnica pogleda listek, ga položi adjutantu na trebuh in v tem trenutku nade iz teleta par cekinov, ki jih ujame Šviha v klobuk in momlja blažen: »Oh, cekini, kakor v pravljici...«



# Boji na Revoltelli



ali italijanska kultura, kakor je v resnici.

Komisar: Za danes bo dosti, torej na svidenje, gospod doktor!  
(Šviha odide.)

### 3. nastop.

Dr. Kramaf prileze iz grmovja z nahrbtnikom: »Klanjam se, milostna!« Oh, tako sem se moral skrivati, da me ne bi videl dr. Šviha. Hm, ali je zdravil dispozični fond, pardon, Vašega adjutanta?»

Starababnica: Dober dan, dragi moj dr. Kramaf! Resnično bi bilo nerodno, če bi se srečala tukaj pristaša dveh različnih strank! — Apropos, ali veste kakšne skrivnosti? Adjutantu še ni odleglo! Napravite kot po navadi!

Dr. Kramaf izvleče iz nahrbtnika pisalni stroj ter natipka: »Načelnik kluba narodno socialnih poslancev dr. Šviha je vladni špicelj!«

Starababnica premenja »obkladke« in izroči prejšnji listek dr. Kramafu, ki nastavi klobuk: »To je pisal dr. Šviha lastnoročno, no, saj je začetnik in ni tako previden kot drugi . . . Kadar bo treba, pa pokažite listek javnosti, predragi moj dr. Kramaf!

Dr. Kramaf spravi cekine in listek v žep ter odide zagotavljajoč: »Direktno ali pa indirektno napravljam, da bo prav!

Dokler želite, bom molčal. Kadar bo pa treba, ga bomo razkrinkali z vašim soglasjem!«

### 4. nastop.

Komisar mrmra pri sebi: »Bog ve, koliko poslancev bo še priromalo semkaj. Tudi iz Slovenije. Zato dovoljujejo dispozični fond, da lahko sesajo. Ampak tele je državna potreba. Pfui Teufel, alles ist faul im Staate Dänemark . . .«

Starababnica zaljubljeno opazuje bolno tele: »Odleglo je teličku, in če odleže njemu, odleže tudi meni. Ah, tako čudno sem navezana na njega. Od njega je odvisno moje življenje. Njegove smrti ne bom preživela! Če on umre, ah, tedaj umrem tudi jaz . . .«

Konec???

Ljuba Neža!

V Bohinju je župnik pri izpraševanju pripovedoval, kako velika skrivnost je sveta Trojica, in kako jo je sveti Avguštin premišljeval in je ni mogel pogruntati itd. Nato se pa obrne do enega pričujočih rekoč: »No, oče, kako si pa vi kaj to predstavljate?« Na kar mu očka odgovori: »To je pa skoro ravno tako, kakor gnojne vile, kjer so tudi trije roglji pa en sam držaj.«



# Italijanska kultura,



na katero se sklicujejo pri univerzi.

## Naši otroci.

**Ivanček:** Papa! Je li res, da je zamorec pojedel misjonarja.

**Oče:** Res!

**Ivanček:** Ali pride misjonar tudi v nebesa?

**Oče:** Seveda.

**Ivanček:** Pa pride tudi zamorec v nebesa.

**Oče:** Gotovo ne.

**Ivanček:** Papa! Kako pa more priti misjonar v nebesa, če ne pride tudi zamorec, saj ga ima v trebuhu.

## V šoli.

**Učitelj:** Janezek, koliko je 7 in 8?

Mihec (potiho zašepče Janezku): Učitelj je osel.

**Učitelj** (opominjajoče): Mihec, nič mu ne pripoveduj, bo že sam prišel na to!

## Pošten tat.

Nekemu posestniku je bilo pred dvema letoma ukradeno sto kron. Tatu niso dobili. Te dni pa je dobil posestnik pismo, ki se je glasilo: Velecenjeni gospod! Pred dvema letoma sem vam ukradel sto kron. Včeraj me je začela tako peči vest, da sem sklenil poslati vam dvajset kron kot prvi obrok tatvine. Kakor hitro me bo

zopet začela peči vest, vam bom zopet poslal dvajset kron!

## Premeten odgovor.

Učitelj: »Jaz ti dam štiri jabolka in ti jih moraš razdeliti med trinajst otrok. Kako boš to napravila?« — Učenka: »Iz jabolk bom naredila jabolčni kompot in bom dala vsakemu otroku — polno žličico!«

## Otroški pojmi.

Dva malčka se v potu svojega obraza trudita, da upihneta malemu hrošču luč življenja. Z ošpičenim klistrom ga zbadata; da jedva še giblje z nogami. Tedaj pripomni eden izmed njiju ponosno: »Še malo je mrtev.«

## Iz otročjih ust.

**Mali Niko:** Mama, kaj pa je tam na drevesu?

**Mama:** To so marelice.

**Niko:** Jaz grem ponje.

**Mama:** Ne, tam so koprive in te opečejo.

**Niko:** Saj ni ognja...

## Dobra vzgoja.

(Petletna Milenka je bolna. Zdravnik jo pride preiskat.)

**Zdravnik:** Pokaži mi jeziček!

**Milenka:** Ne smem, bo mamica huda.



## Šviha in Gliha.

Da marsikak poslanec  
je le nekak Pavliha,  
kaže nam afera  
doktor Šviha.

Vendar stvar pri nas  
ni vredna vzdihla,  
saj veste vsi, da gliha  
skupaj štrihla.

## Klada in doklada.



Ako na sodu sedi klada,  
naravno je, da vedno nižje pada,  
in čim bolj pada,  
tem višja je doklada.

### Dva pijančka.

Prvi: Kaj misliš, ali res spada Grad  
pod Ljubljano.

Drugi: Kaj še: Ljubljana spada pod  
Grad.

Prvi: Kako je to?

Drugi: Ker je Ljubljana pod Gra-  
dom, ne Grad pod Ljubljano.

### Dva postopača.

Dva postopača se srečata in prvi  
vpraša drugega, kako mu je.

Drugi: Nobene pravice ni na svetu.

Prvi: Kako je to?

Drugi: Če bi je bilo kaj, bi bila mi-  
dva že davno v zaporu.

### Črnogledec.

Nevesta (ko gre z ženinom k po-  
roki) Janez, stopi no nekoliko bolj hitro.

Ženin: Kaj misliš, da bom drl v ne-  
srečo.



### V Zagorski vasi.

Nekdo je padel čez skale in se je po-  
tolkel do nezavesti. Ker so ljudje včasih  
čuli, da je treba umirajočemu poklicati du-  
hovnika, se napoti eden do fare. Tam raz-  
loži župniku kako in kaj. Župnik pravi:  
»Ja v sveto olje ga bomo dali, družega ni  
mogoče, če je tako.« — »Ja, gospod, kako  
pa mislite, koliko bo pa moralo biti olja?  
Najmanj en čeber.«

### Božja kazen.

A.: »Oh, ta reva, v cerkev grede je  
padla in si nogo zlomila.« B.: »Le verjemi,  
božja kazen, bog je že tudi nejevoljen, ker  
mu zmiraj tako nadlego dela.«

### Iz šole.

Katehet: »Kaj moramo napraviti pre-  
den gremo spat?« — Učenec (molči). —  
Katehet: No, kaj pa dela tvoja mama?«  
— Učenec: »Bolhe lovi.«

### Pri spraševanju.

Katehet: No, Janezek, povej mi  
pet cerkvenih zapovedi.

Janezek: Dva duhovnika, dva cer-  
kvena ključarja in en mežnar.

## !Senzacijska književna novost!

### Pozor! (Prav) kar izšlo! Pozor!

# Ne kliči vruga!

ali

## Službena pragmatika

### Trilogija.

Sestavil:

## Avstr. Par La Ment.

Založil grof Stürgkh. — Cena ?

I. del: Uradniško presenečenje.

II. „ Poduradniško razočaranje.

III. „ Učiteljska nezadevolnost.

Pripomba: III. del izide radi tiskar-  
skega izprtja šele v aprilu in pa, če bo  
avtor še delazmožen.





»Sakra! Da sem bil v avdijenci pri princu Wiedu, predno je odšel v novo domovino, vam pa še nisem povedal. Pa kako tudi! Ta presneti predpustni čas, ki je zmešal marsikomu glavo, tudi meni ni prizanesel. Komaj sem se jednemu mačku malo privadil, mi je grozil že drugi. Ko sem si tako na pustno soboto preganjal orjaškega mačka v krčmi »pri albanskem knezu« me potiplje za glavo Kurent pa pravi: »Mihec, če mi oblubiš, da ne boš ljudem povedal, da si imel najlepšo predpustno zabavo, pa ti jo preskrbim!«

Seveda sem se razveselil te ponudbe, čeprav nisem vedel, kakšna da je. Dejal sem mu: »Če bo res kaj zabavnega, sprejem tvojo ponudbo. Saj ljudje se tako ne bodo zanimali za malenkost sedaj, ko imajo toliko zabave, da jih še princ Wied ne more preveč spraviti iz ravnotežja, čeprav je on ena izmed najlepših zabav letošnjega predpusta.«

»Jaz ti stavim, da boš ti imel največ zabave; to pa prav z Wiedom«, pravi veseli Kurent. »Jutri grem k njemu v avdijenco in ti me spremiš. Hočeš?«

Seveda sem mu takoj segel v roko, ter rekel: »Velja!«

Na pustno nedeljo (torej prihodnjo pustno nedeljo bo obletnica) sva stopila k Wiedu. Da sem se preoblekel je gotovo; ampak »Nežo« sem vzela vseeno s seboj. Ko sva prišla do vrat, nama odpre neki Albanec v narodni noši, ter naju prosi, naj potrpiva trenotek, ker ima gospod važen opravke.

Meni se je čudno zdelo, da ta Albanec govori nemško, za to ga vprašam: Koliko časa ste že v Nemčiji?«

»Saj sem tu rojen!« je bil odgovor.

»Torej ste Nemec? Zakaj nosite albansko narodno nošo?«

»To bomo imeli vsi Njegovi uslužbenci, da mu ne bodo mogli očitati, da ima uslužbene tujce!«

»Saj to tudi boste v Albaniji!« sem dejal.

»Za kneza ne; za Albance pač. Glavno je, da knez ne bo imel tujcev!«

»Znate li Albansko?« ga vpraša Kurent.

»Ne; mi tudi ni treba. Jaz spadam k dvoru in dvor ne potrebuje jezika, ki ga govori ljudstvo. Dvor je pravzaprav država sama za se!«

Tedaj se odpro vrata, nad katerimi sta se bleščali v albanskih narodnih barvah dve ničli. Ven stopi možak, na katerega licah se je poznalo, da je bolan za boleznijo, ki je prav podobna boleznini naših paglovcev, kadar se najedo nezrelega sadja. Srepa je gledal pred se, kakor da išče samega sebe.

»Kdo je to?« vprašam nemškega Albanca.

»Pst, pst! To je on!«

»Kdo?«

»Knez!«

»Ali je bolan?«

»Rad bi se privadil albanske narodne hrane. Zdravniki so mu odločno odsvetovali, ali on jo je vzlic temu užival. Sedaj pa ima, kar je iskal!«

Ker sem videl, da je prebarvan nemški Albanec radi službe njegov pristaš, sem se osmelil, ter pripomnil:

»O, sedaj še nima, kar je iskal; to dobi šele, ko pride v novo domovino!«

»Kaj dobi?«

»No, kraljestvo!«

»Sedaj pa stopite, ter prosite za avdijenco!« prosi Kurent, ter mu stisne bakiš, (na tega so se ti ljudje takoj privadili).

Germanski Albanec si navíše svoje brke, ter odide.

Po kratkem odmoru se vrne, ter pravi: »Danes je avdijenca nemogoča, ker je knez bolan. Morda jutri?«

»Dobro, pa jutri!«

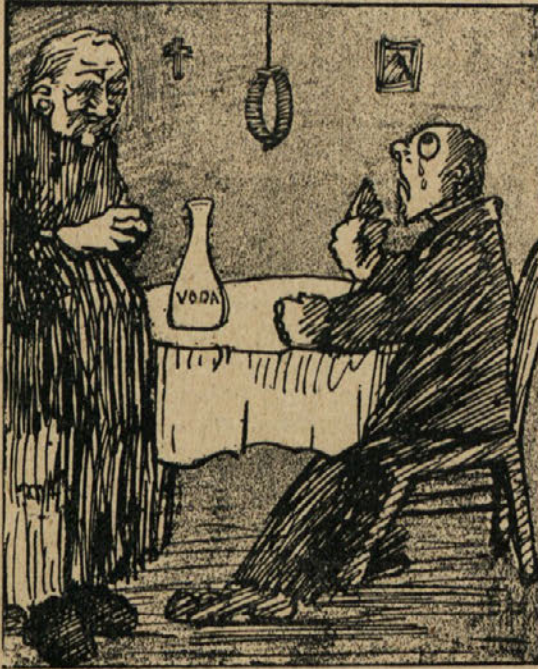
Odšla sva.

Ko sem zapiral vrata za seboj, sem zopet videi gospoda, ko je roki držeč na zadnji strani pod hrbtom urno skočil proti vratom, nad kojimi sta se tako lepo bleščeli dve ničli v narodnih barvah albanskih.

»Ti prokleta hrana albanska!« sem jezen zaklel, »radi te nama je odvzeta avdijenca!«



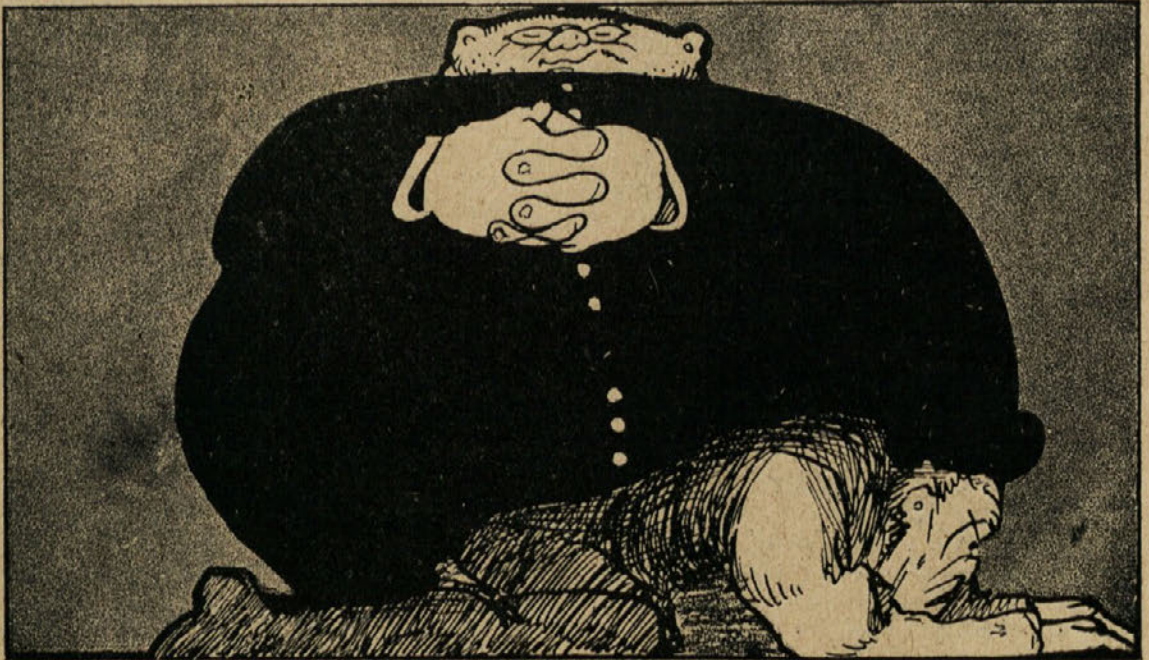
## Nebesa na Kranjskem.



Kako sme Kranjec jesti.



Kako se sme Kranjec zabavati.



Kako mora Kranjec doklade nositi.